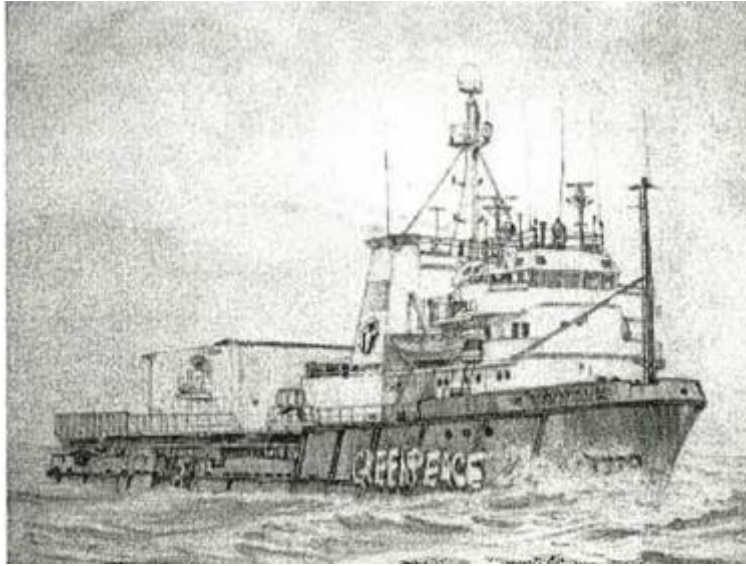

TUSSEN VLAG EN SCHIP

Gerda Stet

Greenpeace Book

Let op ! de toegevoegde foto's staan niet in de juiste tijdlijn!

Inleiding

Daar zit ik dan, met pen en papier voor mij, en een idee om een boekje te gaan schrijven. Waar begin je en hoe ga je het aanpakken. Ik kan niet zeggen dat ik er een ster in ben, maar ik ben trots, dat ik het op papier gezet heb en dat ik mijn verhaal kan delen met ieder die hiervoor interesse heeft.

Om mijn boekje te kunnen schrijven raadpleeg ik mijn archief, natuurlijk mijn foto's en alle post die ik mocht ontvangen.

Nu gaat alles via de e-mail en die zijn schaars. In de 25 jaar is het verloop en betrokkenheid van de crew veranderd en de schepen komen niet vaak meer naar Amsterdam. Maar toch houd ik mijn trouwe vriendengroep en deze is mij dierbaar.

Als ik wel eens de meningen van mensen peil, dan krijg ik vaak te horen, weer een boekje, dan denk ik bij mijzelf, je hóéft het niet te lezen.

Voor mij is dit een leven van ontmoetingen, televisieopnamen, radioprogramma's, veel lol, vele bezoeken brengen aan de schepen en mijn Engels ophalen. E-mail versturen en op uitnodiging een bezoek brengen bij bemanningsleden thuis.

Veel vrienden maken. Gewoon een gezellige familie.

Ik beschrijf in dit boekje mijn visie zoals ik beleefd heb, ik wens een ieder die dit boekje leest veel leesplezier.

IJmuiden, maart 2007

Als meisje van 12-13 jaar oud, die veel respect heeft voor haar zus, die net lid geworden is van Greenpeace, op zichzelf woont en een verkooppunt aan huis heeft, ze verkoopt t-shirts, buttons

en posters, dan ga je als familielid enthousiast mee in het geheel. En daar sta je dan als verkoopster achter de kraam, vroeg in de morgen opbouwen, voor mij altijd weer een uitdaging. Zo in de loop der jaren komen er meer spullen bij en wordt het opzetten makkelijk, zoals een fietskar een vlag en zelfgemaakt spandoek. En als de kraam dan klaar is met informatie, folders, posters, buttons, t-shirts en boeken voor het binnenhalen van nieuwe donateurs, kan de verkoopdag beginnen. Op zo'n dag maak je van alles mee van hele enthousiaste klanten tot mensen die van mening zijn het niets te vinden. Als de kinderen komen kijken dan worden ze door vader of moeder meegetrokken en mogen niet kijken. Door mijn jonge leeftijd mocht ik helaas niet mee met alles, zo ging mijn zus naar Utrecht voor een evenement zoals de

fietstocht. Deze dag is nodig voor het geld bijeen te brengen voor een grote rubberboot en voor onderhoudswerkzaamheden op de Sirius.

Op het programma stond "Doe Maar" en "Klein orkest". Achteraf hoor je de verhalen en vond je het jammer dat je niet mee mocht maar ja, mijn tijd komt wel eens. En alles is gekomen door het zien van de Rainbow Warrior op 2 maart 1981.

En zo kunnen mijn zus en broer ook eens meevaren met de Sirius van Scheveningen naar IJmuiden, ook deze leuke actie gaat aan mij voorbij, jammer maar waar, ik gun mijn familie het leuke tochtje. Onze informatiebron is altijd het kantoor geweest, in 1983 wordt het contact al maar intenser.

Hoe kwam dit tot stand. Daar zit een leuk en minder leuk verhaal achter. Eigenlijk moeten we dit vragen aan, hoe noemde wij hem ook alweer, O ja captain Rambo. Lia, mijn zus, kreeg een telefoontje of ze naar de sluis wilde fietsen.

Vanuit het kantoor probeerde ze het schip de Cedarlea te bereiken maar daar slaagden ze niet in. Er was geen radiocontact. Wat is er gebeurd? De Cedarlea is in de deuren van de sluis gevaren en heeft schade veroorzaakt. Ik ging natuurlijk mee.

We kwamen aan en tot onze grote verbazing lagen ze allemaal rustig op het dek in de zon alsof er niets gebeurd was. Het contact is tot stand gekomen en na een bankgarantie mochten ze de Zuidersluis uit. Voor ons wel een reden om even een rondje op de boot te doen en te onderhandelen om wat stickers te kopen van Greenpeace Engeland. Later die week is er nog een beroep op ons gedaan of we konden helpen op de boot in Scheveningen. Later in hetzelfde jaar belt het kantoor opnieuw met een gunst, de Sirius is onderweg naar Amsterdam.

Ze hebben vastgelegd in Cherbourg. Aan boord is bijna geen eten, we gaan richting groenteboer en halen twee grote zakken vol fruit, we kopen wat los en vast zit. Daar ga je dan op de fiets richting sluis, het fruit gaat aan boord en nog geen minuut later zie je al verschillende bemanningsleden lopen met appels, peren of bananen, het geheel ziet er dankbaar uit. Daar doe je het voor. Het kan natuurlijk niet uitblijven, zo komt de eerste grote gebeurtenis. We mogen een fietstocht organiseren. Op zoek naar een locatie waar de fietstocht kan eindigen. Dat wordt het Witte Theater. Om de tafel met meerdere kerngroepen en de taken verdelen. Zaterdag is de dag van onze uitdaging. Tientjes trappen voor de Sirius.

Stichting Greenpeace Nederland
Demrak 88 Postbus 2955530
1012 LN Amsterdam Bankoek nr.: 6330760008
Telefoon: 020-261877 Telefax: 16389 G.H.J.PEN.L

(nagekomen post)

1 MAART: VARA LIVE VANAF DE SIRIUS

Om 8.00 uur 's ochtends, in de ochtend van zaterdag 1 maart, start het programma 'Vroege Vogels' live vanaf de Sirius. Het VARA-natuurprogramma komt dan vanuit IJmuiden, waar de Sirius ligt aan de steiger van Wijsmuller (een prachtige plaats).

Vroege Vogels eindigt om 10.00 uur, waarna een manifestatie begint die niets met de uitzending te maken heeft (georganiseerd door de VARA-vereniging). Deze manifestatie vindt plaats in Buurthuis De Brulboel, Kanaalstraat, IJmuiden. Dit is op zijn hoogst een kilometer van de plek waar de Sirius ligt.

Naast Greenpeace zijn ook nog andere organisaties uitgenodigd. Aanvang van de manifestatie 10.30 uur; eind + 16.00 uur.

De Sirius zal niet de hele dag in IJmuiden blijven liggen, maar ietwat misschien vinden jullie het leuk om langs te komen. Het bezoek is mooi te contineren roet lekker pootje baden in zee (behalve tussen de pieren; daar is het verboden voor zwemmers. Het is er te smerig).

Ik maak dit reisje mee als kokkin en ik zal jullie verhaal doen van mijn ervaringen in een volgende kerngroepenkrant.

Lia Stet
Kerngroep IJmuiden

In verband met de opnames is het niet mogelijk mensen tijdens de uitzending te ontvangen aan boord van de Sirius, maar iedereen is vanaf 10.30 uur welkom.

Clara

Met als thema; 'bescherm Antarctica'. We hebben wel de primeur van de organisatie.

De Sirius zal bij de Zuidersluis liggen. Dat was toch wel onze kracht. En in de avond het radioprogramma NCRV's koploper vanuit IJmuiden. Voor deze gelegenheid krijgen we onze vlag. Een regenboog en het woord Greenpeace. Ons doel was om meerdere vlaggen bij elkaar te krijgen en dat lukte. Van verre kon je zien waar de fietstocht gehouden werd. Het was een mooi gezicht al die vlaggen op een rij.

De grote dag breekt aan en we gaan op verkenning in het Witte Theater en ik kan een ieder vertellen dat het een ervaring was. Het was erg armoedig en vies. We hebben onze schouders er onder gezet en we zijn aan de slag gegaan. We hadden wel eer van ons werk en het zag er allemaal redelijk uit. Maar als je terugkijkt is het natuurlijk gekkenwerk ge-

weest, maar ja. We waren er klaar voor en het werd een gezellige dag. Evenementen zoals Jan Rot, de Ton van de Wielband en onze Sirius. En verschillende kramen buiten met andere milieuorganisaties. Zo langzamerhand krijgen we een leuke band met de Sirius. We zitten lekker dicht bij het vuur, ze moeten door de sluis om in Amsterdam te komen. Als de Sirius

terugkomt vanuit België na een actie, krijgen we een telefoontje of we een nieuwe rood-wit-blauwe vlag mee kunnen nemen naar de sluis. Waar haal je die zo gauw vandaan? Dat wordt dus die van mijn ouders inpikken. Het was een heel vreemd gezicht toen de Sirius in het zicht kwam. Je herkent de schepen snel als je de contouren en beetje kent, maar deze keer was het zonder mast en dan moet je toch wel drie keer kijken.

We waren niet alleen, wat normaal vaak gebeurt. Vanaf de kop van de haven op de fiets gesprongen en meteen naar de sluis gegaan met de hoop dichtbij te kunnen komen. Een hele opgave. Het was voor ons wel erg moeilijk zoveel mensen had ik nog nooit op de sluis gezien. We hebben de vlag afgegeven en de Sirius ging richting Amsterdam. Onverwachts kregen we het afschuwelijke bericht dat de Rainbow Warrior in juli in Nieuw Zeeland onderuit was gehaald. Je kan je oren natuurlijk niet geloven. Dit kan toch niet waar zijn! De eerst volgende keer dat de Sirius uitging hebben we uit respect de vlag halfstok gehangen. En dan het geluk en verdriet dicht bij elkaar. Zo krijgen we ook te horen dat er een nieuw schip op komst is. We hebben altijd en sprankje hoop dat als we op de kop van de haven staan in IJmuiden, ze naar de Zuider- of de Middensluis, gaan want dan komen ze dicht langs de kop van de haven, en ja hoor, het lukt deze keer ook weer. Met de camera in de hand, om een paar mooie foto's te maken van onze nieuwe boot de Elbe. En wat vonden we het een groot schip, als je het vergelijkt met de Sirius. We zijn natuurlijk niet weg te slaan bij de boot. We gaan ook met de eerstvolgende gelegenheid richting Amsterdam, om eens een kijkje te nemen op de nieuwe aanwinst. Tot ons plezier krijgt de Elbe een nieuwe naam, de Condwana.

LIEVE GERDA BEDANKT VOOR JE KRACHTIGE
HART EN JE ARTIKEL WE ZIJN
NOG STEEDS AAN HET WACHTEN OP DIE
MARE VISSERSMANNEN HAAR UIT EINDELIJK
ZULLEN ZE WEL KOMEN WE HEBBEN ZE
AL GEZIEN MAAR NOG NIET OP DE JIJSTE
PLEK ALS DE VISSERSMANNEN SIRIUS
OP DE RADIO HOREN DAN ZIJN ZE GELIJK
STIL DAARDOR HADDEN WE EEN GEHEIME
NAAM NODIG VOOR DE SIRIUS EN JE RAMM
MOOIT HUB WE HAAR NU NUNNEN.

GERDA. GOED HIE WE WETEN NIET
WANNEER WE WEER THUIS KOTTUN
MISSCHIE WEL NOOIT MEER DE SUN
SUPRISE ZAL ALS JE DIT LEEST OOK WEL
VERDWENEN ZYN DUS IS ER NIEMAND
MEER ~~VOOR~~ VOOR TE ZORGEN MAAR
JE HEBT JE MIJNTE NU. MOG GEFELICITEERD
DAARMEE OK ZOALS JE ZIET IS DE KAART
VOL DUS BEN IK GENOOD ZAAHT TE STOPPEN.

GROETJES EN KUSJES

GERDA STEE

1973 BR IJMUIDEN

NETHERLANDS

5 028175 000019 >

Ik vond het een mooie naam. Je moet altijd weer even wennen maar toch klinkt het mooi. Wij krijgen de gelegenheid om mee te varen van Amsterdam naar IJmuiden en we nemen de uitnodiging natuurlijk met beide handen aan. Dit is toch weer uniek. Als we in Amsterdam aankomen zijn ze nog in volle gang met opknappwerkzaamheden en we gaan weg van de kade met nog natte verf, het woord Greenpeace was er net opgezet. De tocht naar IJmuiden blijft

speciaal, alleen ik ben nog geen ster met de Engelse taal. Ik krijg het wel op school, maar ja, wat kun je dat noemen. Als we van de Condwana gaan op de sluis, krijgen we controle van de douane. We vonden het wel vreemd maar als je dan weer terugkijkt wat er is gebeurd in Nieuw Zeeland aan weet je dat ze gewoon hun werk doen.

Maar toch was het een ervaring om je naam te moeten opgeven. Door onze aanwezigheid op de sluis krijg je ook contact met de vlettenlieden. Met de een krijg je goed contact en de ander kijkt je niet aan.

GREENPEACE

MADRID 17/8/88

Greenpeace España
Rodríguez San Pedro, 58
28015 Madrid
Aptdo. 14.966 Madrid

Tfnos.: (91) 243 99 00 / 47 04
243 70 03 / 65 02
Fax: (91) 243 97 79
Télex: 41645 GPES E

DEAR LIA!

HERE I SEND YOU THE STICKERS. THIS ARE M-405. I HOPE THAT THIS ARE THE ONES THAT YOU WANT.

THANKS A LOT FOR THE PHOTOS. I THINK IS A NICE, STRONG AND NEW BOAT.

MAY BE WE COULD JOIN IN IT THE NEXT TRIP TO ANTARCTICA?

IT WAS A WONDERFUL SURPRISE^{TO} MET YOU IN MADRID

WHEN AND WHERE WILL WE MEET NEX TIME?

REGARDS AND BEST WISHES !!

UN CORDIAL SALUDO

Gerda

There is a bunk for you
~~in~~ in the forward cabin. Top
bunk on the port side (left side) OK.

Rutty Babes

Wat wel aan mij voorbij is gegaan dat is de Veronicadag op 26 oktober bij de Oranjewerf. Mijn zus zat achter de telefoon en ik heb wel folders verspreid omdat een van de scholen er niet aan mee deed.

Ja daar sta je dan met het materiaal. Ik heb besloten er toch wat mee te doen, het was voor één persoon wel moeilijk om al die

retourenveloppen weer op te halen. Ik moet toegeven dat het me niet hélemaal is gelukt, maar ik kan zeggen ik heb mijn best gedaan. Het is altijd leuk om het te doen.

En als het dan nog iets oplevert is het helemaal leuk. Van die dag heb ik wel wat gezien en op tape vast gelegd. Af en toe kijk ik er nog naar om weer te genieten van de informatie, die je zag en de oude filmpjes van de schepen. Zo af en toe ga ik ook op pad om hier en daar wat te bekijken, dat te maken heeft met de zee of alles wat erin leeft. Zo ging ik naar Waldo 85, een tentoonstelling over de dolfijnen. Deze was in dierentuin Blijdorp te Rotterdam.

En natuurlijk het bijhouden van de Sirius, als ze van en naar Amsterdam gaat. We krijgen het steeds netjes te horen en het is altijd weer een verrassing als ik de sluis vul met mijn gezicht en de vlag met de regenboog.

We hebben de Sirius met de thuishaven in Nederland, ze komt regelmatig en gaat dan weer het zeegat uit. We nemen vaak onze camera mee om weer wat fotos te maken. Ik ben over geschakeld op alleen foto's van mensen, want de boot die heb ik nu wel van voor naar achter op de foto staan.

Als kerngroep krijg je ook wel heel leuke opdrachten, zoals de bloemendagen in Limmen. Tot mijn grote verbazing kwam ik de Sinus tegen, gemaakt van bloemen. Een poster geheel met

walvis en eiland. Ik kon mijn ogen niet geloven, c heb geholpen een stand op te zetten om wat artikelen te verkopen en ik had een leuke dag.

Met enthousiaste mensen die het allemaal een meesterwerk vinden. En zo af en toe komt de televisie ook weer eens om de hoek kijken. Er komt een filmpje aan boord van de Moby Dick in Rotterdam. Ik krijg een uitnodiging en ga er heen met natuurlijk een camera op zak en schiet voldoende foto's om mijn plakboek te vullen.

Ik kom aan en loop even lekker over de boot heen en weer om het heerlijke gevoel te krijgen. Het blijft een aparte wereldje vindt het leuk of je vindt het niets. Als ik lekker even rond kijk hoor ik een gil, ik kijk door een van de raampjes en zie wat bemanning zitten en dat zijn natuurlijk geen onbekenden voor mij. Dus op naar binnen en even lekker bij kletsen en natuurlijk het filmpje maken. Ik vond het een leuke dag. Het duurt wel lang om een paar seconden vol te krijgen, maar ik wilde het niet missen. Ik ben klaar met mijn school en krijg mijn eerste baan als parttime verkoopster. Mijn rooster omvat ook halve dagen wat natuurlijk super is, omdat ik dan de Sirius kan uitzwaaien of kan binnen halen. Ik kan wel zeggen dat ik in al die jaren er niet veel heb gemist. Sorry maar de Sirius om 2 uur in de nacht, die heb ik voorbij laten gaan. Na een aantal jaren mogen we de Sirius weer ontvangen in IJmuiden.

Dit keer voor het radioprogramma Vroege Vogels. De dag voor de uitzending is een hele organisatie. Mijn zus vaart mee als kok op de boot en komt aan bij de sluis. We hebben keurig een ponton geregeld en die lag bij de Zuidersluis klaar. Het was een mooie ligplaats. Maar ook voor anderen. Ik moest eerst op een vriendelijke manier vragen of ze weg wilden met hun boot. Je krijgt natuurlijk boze mensen, maar ja, daar konden wij ook niets aan doen. De plek was voor de Sirius. Toen de groene boot dichterbij kwam, kwamen de foto toestellen tevoorschijn en maakte iedereen foto's. Op de vooravond van het radioprogramma belde mijn zus of ik wat voor haar wilde doen, natuurlijk zeg ik geen nee, de wasmachine op de Sirius is stuk of we wat wasgoed konden wassen. Daar ging ik dan op de fiets naar de sluis. Ik op zoek naar de juiste persoon en kreeg met veel moeite wasgoed mee. Die- zelfde avond was het alweer schoon terug op de

boot. De volgende dag is de radio uitzending vanaf de Sirius. Er mag niemand aan boord komen. Later die dag is er een manifestatie in buurthuis de Brulboei.

De Sirius weer terug naar Amsterdam. De volgende actie die de boot maakt is een boottraining en dat verloopt niet zo als ze wilden. Het was een beetje ruw op de Noordzee. Er is een leuke band met crew en boot. Verschillende mensen kende ik natuurlijk van de tijd dat ze bij de sluis lagen voor het radioprogramma. Zo in het begin van de loopbaan ga ik regelmatig naar Amsterdam om even een bezoekje te brengen aan de schepen en om contact te maken met de crew. Als een popgroep een nieuwe cd heeft uitgebracht, neem ik die mee aan boord van de Sirius. Als de cd te horen is, kun je lekker meezingen of je nu achter, voor of op de boot staat de volumeknop staat zo, dat niets je ontgaat. Alleen de zondag is niet zo'n beste dag omdat de boot dan haast leeg is, maar soms heb je ook geluk en dan ga je gezamenlijk met bakfiets richting Flevopark en halen we gezellig pizza een paar kilometer verderop en nog wel achter op

de fiets. Het bezoeken van de schepen gaat tegenwoordig op werkdagen. Het is dan wel zo dat iedereen aan het werk is en er tijdens de koffie en eetpauze wat uitgewisseld kan worden. Daar is geen bezwaar tegen, de boot is in ieder geval niet leeg. Ook als het nieuws binnen komt dat de Sirius in Den Helder binnenloopt is mijn gezicht weer te zien in de mess.

Het contact loopt goed en het is ook erg gezellig aan boord. Zo af en toe krijg ik de uitnodiging om zo laat niet meer terug te gaan naar huis en blijf gezellig hangen. Het is vaak moeilijk om een gezellige bemanning achter te laten en dat je weer naar huis moet.

Natuurlijk het meevaren blijft een onderdeel van het

werk. Als je op de boot komt, krijg je de Siriusgeur al in je neus. Zo heb ik ooit een t-shirt gehad en die heb ik de eerste maanden niet gewassen. Ik wilde de geur van de Sirius niet kwijtraken en dat is ook gelukt. Maar op een gegeven moment gaat het er af, als ik de geur wil ruiken moet ik echt naar de Sirius of bij ons op de pont mee varen, daar ruik je ook nog de diesellucht. Als klein meisje dat niet echt goed Engels spreekt kruip je nog wel eens achter je grote zus, maar mijn Engels ging steeds beter. Soms was ik niet meer te vinden op de boot en zat ik gezellig te kletsen met wie dan ook. Op een van de dagen in september ging de Sirius weer eens uit en ik kon meevaren. Alleen een van de crewleden kon niet mee, hij moest een operatie ondergaan. Gelukkig is dat gebeurd. Had de operatie niet plaatsgevonden dan was hij er niet meer geweest. Het was toch wat, lig je in het ziekenhuis en spreekt geen woord van die vreemde taal, je hebt geen idee waar iedereen het over heeft.

Hoe verlaten kun je jezelf dan voelen. Met mijn goede bedoelingen heb ik een bezoek gebracht aan het ziekenhuis, wat zeer op prijs gesteld werd. Het was wel een onderneming naar het OLVG in Amsterdam, ik heb het met veel plezier gedaan. Zo komt er voor de verandering weer een televisieavond voor Greenpeace, een kraam werd opgezet en de Sirius was weer van de partij. Mijn zus zat ook weer aan boord, dit keer hadden ze een leuke vogel als mascotte "solo". Je zag hem overal. Wat voor mij het hoogtepunt was dat ik vanuit de keuken Level 42 voorbij zag schuiven. Dat is toch wel uniek. De dag was in Scheveningen en er moest weer een terugreis afgelegd worden. Zo gingen we in de loop van de avond weer richting huis. Er waren veel popgroepen. We konden daar net nog een glimp van opvangen.

Toch heb ik niet alles gezien. Als je dan nog wel eens van die nummers op de radio hoort, moet je altijd weer terugdenken aan Scheveningen. Elk bemanningslid krijgt een monsterboek als ze op zee zijn, daar wordt de gang van zaken in opgeschreven, ook op welke boot je gevaren hebt. Greenpeace geeft ook een monsterboekje uit voor schoolkinderen.

Je voelt hem al aankomen, Gerda heeft er ook één. Ik heb op de voorzijde mijn naam ingevuld en ben gaan sparen. Als eerste de stempels van de schepen en wie de schipper is en natuurlijk

de volgende de crew. Het is een leuk verzamelwerkje van namen en stempels. Als trouwe Greenpeacevrijwilliger houd je ook van alles bij.

Zo ook dat twee mensen van de organisatie in de gevangenis terecht komen. Dan gaat er weer een kaartje hun kant op, even een hart onder de riem steken. Zo af en toe krijg ik ook wat spullen toegestopt. Zo'n leuk postpakketje is altijd weer een verrassing. Het is soms een elpee of een leesboekje, vlag, soms ook foto's.

Dit keer kreeg ik een foto toegestuurd met de Greenpeace, Moby Dick en Beluga, op weg naar de Rotterdamse Euromast voor het startsein van de Noordzee- campagne. Op een avond in mei gaat de Sirius uit. We zijn weer van de partij, ook al is het voor mijn zus een bijzondere avond, het is haar verjaardag, ze krijgt op de sluis een prachtige bos bloemen.

We zwaaien de Sirius net zeegat uit en met de mensen die van de boot af kwamen zijn we nog wat gaan drinken in een lokale pub. Zo kwam het nieuws bij ons dat de Sirius uit de vaart zou worden genomen. Dat kon toch zo maar niet, onze boot weg waar we eigenlijk mee opgegroeid waren. Wat doe ie dan. Je gaat met een foto toestel in de aanslag richting Sirius en we legden vast wat maar vast te leggen was aan boord. We konden het nog niet geloven, de boot weg met die lekkere geur en alle herinneringen, het was een ramp. We gaan ook nog eens gezellig met

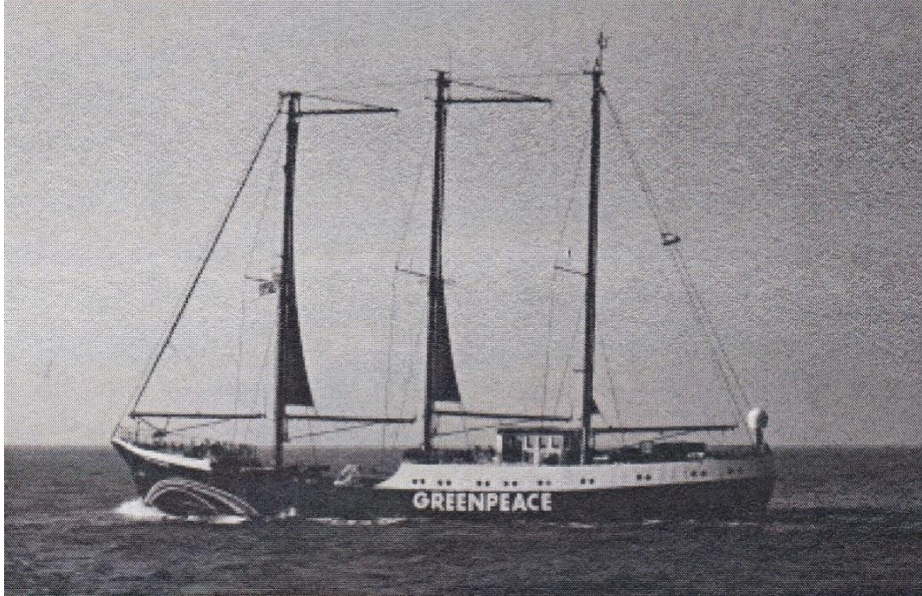
de Sirius mee, nog een keer dat heerlijke gevoel, die dame waar ik zo dol op ben geworden. En we laten de Beluga achter in Amsterdam, die vaart nog wel een heel klein stukje met ons mee en draait dan om richting binnenwateren van Nederland. Er waren dat jaar nog wel meer veranderingen. Zoals het kantoor dat ging verkassen. Van het gezellige kantoor op het Damrak naar een groot kantorencomplex midden in de Jordaan. Niet ongunstig maar wel erg groot.

Jammer, daar gaat weer een stukje geschiedenis. Het kleine kantoor waar je, als je het niet weet te vinden, tien keer voorbij loopt. Tussen twee winkels in vind je het steegje waarin het kantoor zich bevindt, je gaat met een smalle trap naar boven en als je op de eerste verdieping komt, kom je de verkoopruimte tegen van t-shirts en buttons. Zo verder het kantoor in van drie verdiepingen, knusjes en gezellig. Een bureau vol spullen, blaadjes en poststukjes. Lekker

onoverzichtelijk maar in mijn ogen een super kantoor. En op de bovenste verdieping een mooie vergaderruimte met een flinke tafel van prachtig hout, gewoon gemoedelijk.

En dat hebben ze nu verlaten en wordt het geheel ingeruild voor een groot kantoor, het is even wennen. Zo ook degene die de telefoon beantwoordt. Je kent iedereen, nu wordt het allemaal professioneel en moet je echt een afspraak hebben om binnen te komen.

Wat eigenlijk tegen mijn ideeën ingaat maar je moet

er maar aan wennen. Ik begrijp het wel maar het wordt allemaal zo onpersoonlijk. Dat is nog niet alles. Zo komt er ook een nieuw schip bij, de Viking.

Ons derde schip en natuurlijk nu het grootste schip. Weer met het fotoestel op zak gaan we richting sluis, maken weer een paar mooie plaatjes en later gaan we natuurlijk een kijkje nemen en krijgen we een rondleiding op de boot. Deze noot was wel erg luxe, hutten met eigen toilet, ja wat denk je dan, super de luxe. Het is al bijna een vast gegeven dat er altijd weer een bezoekje aan de boot gedaan wordt.

Zo wordt er gevraagd of de keuken een goed opknapbeurtje kan krijgen. Een leuke klus, dus handen uit de mouwen en ga er lekker tegen aan. Al die spullen, soms weet je niet eens wat het allemaal is. Je kunt het niet onderscheiden van andere kruiden en gaat het helaas de prullenmand in. De boot kwam vanuit Finland, dat is toen niet mijn moedertaal, het geheel brengt wel gezelligheid met zich mee en je lacht wat af met al die namen.

En de stomme dingen die ik uithaal. Ik zat helemaal in een van de keukenkastjes en stapte lekker terug op de vloer, ja dat had ik gedacht, in een emmer sop zal je bedoelen, dat kom je toch niet meer bij van het lachen. Zo maak je ook wel eens stomme fouten en wil je lekker slagroom maken, gooi je er zout in inplaats van suiker. Ja jammer dan, de slagroom komt dus niet op tafel. De Viking gaat richting Oranjewerf voor groot onderhoud. Er komen hutten bij en een hangar voor de helikopter. Dat gaat heel wat maanden in beslag nemen en regelmatig is er een bezoekje aan de werf. In de loop der tijd zie je het geheel weer opbouwen, want in de eerste tijd van het onderhoud kende je de boot niet meer terug, wat een bouwval.

Uiteindelijk is het geheel klaar en gaat de Gondwana richting IJmuiden en Noordzee. De oranje kleur is wat niemand zal ontgaan. Na groen en zwart is het toch wennen.

Af en toe kijk ik de radiotechnicus lief aan en vraag ik een bemanninglijst en kan ik zien wie er aan boord zitten. Zo kom je ook achter hun verjaardagen. Zo gaat de Greenpeace uit en krijg ik via Scheveningen radio een telefoontje vanaf de boot, we komen er aan. Ik wist niet wat me overkwam toen ik de telefoon opnam, maar natuurlijk erg leuk. Er was er een jarig die dag. Voor mij reden om een cadeau te regelen, een biertje en een bijpassend glas. Het was een schot in de roos. Na heel wat jaren komt de Rainbow Warrior naar Amsterdam, ik kon mijn geluk niet op. Alleen het tijdstip was wat vroeg, half zes, maar ja, dat heb ik er wel voor over.

Zo stonden we met een aantal mensen op de sluis, met een thermoskan met koffie en dan is het wachten geblazen.

Toen de Rainbow Warrior in zicht kwam, zijn we naar ons favoriete plekje op de kop van de haven gegaan, met de vlag in de hand en aan maar kijken of ze ons ook zien. Ik heb later begrepen dat ze met verrekijkers hebben staan kijken of we er stonden.

Het is meesterlijk dat deze boot terug is, helaas ben ik niet meegevaren en ben met het busje meegegaan naar kantoor. Op kantoor ben ik bezig geweest met het samenstellen van persmappen. Bijv, de datum achterop de foto schrijven en de Sen in orde maken. De Rainbow Warrior ligt voor een in Amsterdam. Reden om gezellig aan boord te springen en rond te kijken. Zo krijgen we ook een

uitnodiging voor een borrel op een van de avonden. We zijn natuurlijk van de partij. Het hele dek was ook gezellig gevuld met bemanning, kantoormedewerkers en vrijwilligers, gewoon gezellig. Ook is er pers aan boord en dan moet je toch wel lachen, als je een van de volgende dagen een foto in de krant ziet staan met de kokosnotendames, op het dek van de boot. Maar na zo'n leuke week gaan ze toch weer richting zee. Er komt een uitnodiging om mee te varen naar IJmuiden. Dat neem ik natuurlijk aan. Je geniet toch elke keer weer van het tochtje over het Noordzeekanaal. Ook al kun je het stuk wel dromen. Op de sluis nemen weer afscheid van alle bemanningsleden en gaan ze het zeegat uit, mijn broer heeft mooie foto's gemaakt en we kunnen terugkijken op een geslaagde week.

Greenpeace onderneemt ook speciale dagen voor donateurs. Zo heb ik geholpen op een zondagmiddag, een gezellige maaltijd en een bezoek aan het Scheepvaartmuseum per rubberboot. Voor velen was het een prima ervaring. Als ik mijn 21 ste verjaardag vier is de Moby Dick in IJmuiden. Ik organiseer voor een school dat ze een bezoekje kunnen brengen aan de boot en gaan de leerlingen met een rubberboot richting zeegat. Even het gevoel geven, tussen de pieren en weer terug naar de visserijhaven.

Op een zaterdag neem ik de crew mee naar Driehuis voor het dorpsfeest, even weg van die boot en ze genoten er allemaal van. Op mijn feestje kwamen twee bemanningsleden en in het gezelschap is nog iemand die op de schepen heeft gevaren, een gezellig gemengd koppel. Later hoorde ik dat er wel meer bemanningsleden wilde komen maar wisten niet waar het was, helaas te laat. De Moby Dick gaat IJmuiden ook weer verlaten, ik krijg een uitnodiging om mee te varen naar Den Helder. Ik wilde dat heel graag, alleen ik moest werken tot negen uur, die avond was net koopavond. Maar dat was geen bezwaar en ik ben aan boord gaan slapen en de volgende dag gingen we om 4 uur in de ochtend weg. Ik kan niet beschrijven hoe zeeziekte is, maar het is geen pretje. Ik kon niet in een van de hutjes, ik moest echt de horizon zien. Ik heb op het dek tussen de overlevingspakken geslapen. Ik was ook blij dat na een aantal uur de kust in zicht was. En wat hebben ze om me gelachen, Gerda zeeziek. Ik ben nog even op de boot

gebleven en ben met de trein naar huis gegaan en lekker mijn bedje ingedoken. Ik heb nog nooit zo lekker geslapen.

Vanaf de Noordzee komen allerlei schepen richting Amsterdam. Zo ook wel eens oorlogsschepen. Reden voor Greenpeace om daar maar eens een actie aan vast te koppelen. Deze vier oorlogsschepen hebben vermoedelijk tactische kernwapens aan boord. Het was deze keer op eigen grondgebied, dat is toch wel vreemd. Ik heb een diarolletje in mijn camera gezet en ben gaan schieten. Greenpeace is niet zo vlot met het geven van nieuwe dia's, dus dan doen we het zelf. Vanaf de kant was het een mooie actie, met veel pers en het geeft je een kick. En vooral hoe de actie aangepakt is op de schepen, die hebben gewoon het anker op de bodem van de sluis laten vallen. Op de kant waren we in het bezit van een vlag met het teken nucleair afval, die ging natuurlijk veelvuldig op de foto. We kwamen hem dus ook in een van de kranten tegen. Wat voor ons natuurlijk leuk was, een stempel op je werk. De twee schepen gaan richting Amsterdam en de actie is een succes.

Als kerngroep IJmuiden sta je dan met twee vlaggen die weer retour moeten naar het kantoor of de boot. Dat gaan we natuurlijk doen, kunnen we nog even over de actie na babbelen. Ook nu hebben we weer bekijks in de bus en op straat. We moeten rennen voor de trein op het station Sloterdijk, we redden het net. Alleen we hebben er geen rekening mee gehouden dat we een lange stok mee hebben. Die blijft tussen de deuren van de trein zitten. De trein gaat ook wat moeizaam weg. Ik geef op een gegeven moment de opmerking, als de trein maar op het goede platform binnen komt. En natuurlijk niet? Ik ging dus op zoek naar de conducteur omdat de stok nog steeds klem zat tussen de deuren. We hebben er heerlijk om gelachen en je zal het altijd zien, zit er een bekende van je in de trein. Zo af en toe ben ik gelukkig met een boot in IJmuiden. Zo mocht ik deze keer de Greenpeace verwelkomen. Zo'n thuiswedstrijd is ook wel eens lekker. Ik heb een van de leden meegenomen, heerlijk om mensen beter te leren kennen. Zo zijn we richting pieren gegaan en lekker soep gegeten bij mijn ouders. En nog een leuk

klusje voor mijn moeder de polsjes stoppen van haar gast. En de Sirius op de Oranjewerf, daar ga je dan ook weer even naar toe. Je ontmoet toch elke keer weer nieuwe mensen en de ene ligt je wel en de ander iets minder. Ik was even in de stad geweest en wat dan wel een domper was, dat ik iets leuks had gekocht, dat het uit mijn tas is genomen, ook wel een beetje mijn eigen schuld.

Sindsdien neem ik niets kostbaars mee naar de boten of ik houd het bij me. Je hebt ook wel crewleden die gekke dingen uithalen.

Zo moest ik op de foto. Uiteindelijk is hij wel erg leuk geworden en heeft de foto lang in mijn kamer gestaan. Wat moest ik doen? Achter op het dek van de Greenpeace met een reddingsboei om mijn nek en de twee mannen erbij. Je moet toch ook wel eens lol hebben. Als de Greenpeace weer binnenloopt krijg je een brul over de sluis met je naam. Dan geloof ik dat mijn aanwezigheid op prijs wordt gesteld. Tot mijn spijt is ook het tijdstip aangebroken dat mijn zus haar contacten met Greenpeace verbreekt. Ze wil haar tijd aan een andere organisatie besteden en is een beetje klaar met Greenpeace. Ze loopt tegen zoveel dingen aan dat ze er een streep onder zet. En daar sta ik dan wat moet ik, als éénling kan ik geen kerngroep zijn, dus ga ik gewoon door met het verwelkomen van de schepen en dat doe ik met veel plezier. Als het haar uitkomt gaat ze nog af en toe mee, wat voor mij leuk is, dan kunnen we met twee vlaggen op de kop van de haven staan. Eén regenboogvlag en de Solovlag, blauw met een dolfijn. De schepen komen en gaan dit jaar regelmatig en ik kan het goed bijhouden. Of ik kijk de schipper lief aan en vraag of ze iets later kunnen vertrekken en dat lukt mij toch wel. Het zijn schatten. En zo krijgen we weer een nieuwe aanwinst bij de organisatie, de Solo. Weer zo'n grote boot. En deze was wit, geen groene kleur, die gaat er een beetje uit. Je bent wel trots op die boot, het is echt een gevaarte, maar toch heeft het wel weer wat. We ontvangen het bericht dat iemand van kantoor met pensioen gaat. Wat ga je daar nu voor doen? Je denk erover na en je gaat aan de slag. Er zijn foto's gemaakt op de Greenpeace met de tekst nu zwaaien wij jou uit. En naar het feestje geweest wat natuurlijk geweldig was. Al die oude bekenden die je daar dan tegenkomt.

Op een ochtend komt de Solo binnen. We zijn met z'n tweeën, dus twee vlaggen, het was een super gezicht. We hadden een bekende schipper aan boord en die ging even aan de sloopshoorn hangen, dan ga je toch wel even tippen, geweldig..! Een paar dagen later kom ik bij de fotograaf, die zegt, "ik heb nog iets voor je", en legt een foto op de toonbank. Een foto met twee dames en twee vlaggen en de Solo op de achtergrond. Een klant had hem gemaakt en stond het verhaal te doen in de fotowinkel en de eigenaar van de winkel vertelde de man; "die twee meiden ken ik wel". Zo kregen we de superfoto van die meneer. Het meevaren blijft ook

populair bij mij, ook omdat er steeds gevraagd wordt; "ga je mee naar Amsterdam". De ene keer gaat dat makkelijker en de andere keer spring ik gewoon aan boord. Je vindt me op de sluis maar ook aan boord als ik mee kan varen.

Deze keer is het van Den Helder naar Scheveningen. Vroeg aan boord zijn, maar er gaat op zondag geen bus zo vroeg. Het wordt de taxi naar Beverwijk en de trein naar Den Helder. Het is gelukkig rustig op zee en de tocht duurt 6 uurtjes. Onderweg laten we meerkoeten vrij. Ook dat is een ervaring rijker, je maakt zulke leuke dingen mee. Dat maak je niet mee als je op zondag op de bank blijft zitten. De Solo blijft bij Scheveningen wel buiten liggen.

Ik ga van boord via de loodsladder en moet op het juiste moment overstappen in de rubberboot. Wat natuurlijk precisiewerk is. Em aan wal gebracht onze overlevingspakken uitgedaan en toen weer terug naar huis. Mijn zondag kon niet meer stuk. Bij een van mijn bezoeken op de Solo, ontmoet ik kantoorpersoneel, ook wel eens leuk. Alleen moet ik wel uitleggen wie ik ben.

Ik kom niet veel op kantoor en als ik er ben, dan kom ik ze niet echt tegen omdat ik de mensen opzoek die ik ken. In 1992 bestaat de groene vloot uit acht schepen, Sirius, Vega, Solo, Gondwana, Greenpeace, Moby Dick, Beluga en de Rainbow Warrior.

Ik kan het maar net bijhouden zoveel schepen, maar gelukkig komen ze niet vaak tegelijk binnen. In de zomer ga ik lekker een dagje naar Scheveningen op bezoek bij de Moby Dick.

En voordat ik het weet heb ik een schilderkwast in mijn handen. Omdat ik zo centraal bij de sluis woon krijg je ook wel eens vreemde opdrachten.

Zo wordt er gevraagd of we magneten naar een zeilboot kunnen brengen. Kun je toch zien dat er heel wat schakels bij een actie betrokken zijn. En als je dan het verslag op de tv ziet, denk je daar heb ik een beetje aan mee geholpen.

Tegen zonsondergang kon je de contouren van de Solo zien, eindelijk kwam de Solo terug uit Rusland. Wel een stukje fietsen want hij ging naar de grote sluis. We zijn deze keer niet alleen, veel tv-cameraploegen en verslaggevers. En voor mij een gelegenheid om weer mee te varen richting Amsterdam. In al die jaren heb je een trouwe vriendengroep. Je ziet ze niet altijd, maar ze zijn je wel trouw. Je maakt nieuwe vrienden en je verliest vrienden. Een van mijn dierbaarste, die op mijn verjaardag een super groot boeket bloemen laat bezorgen vanuit Frankrijk. En elke keer weer een kaartje stuurde met; "ik zit weer op de .... boot".

Mijn brievenbus was nooit leeg. En dan komt het moment dat je te horen krijgt dat hij tijdens een reis op de Rainbow Warrior overleden is. Het kan toch hard zijn en als je de dag erna een kaart in de brievenbus vindt, met de tekst; "ik zit op de Rainbow Warrior". Zo zitten er ook jaren bij dat er met veel gebeurt. De schepen zitten vaak ook ver weg en komen dan niet terug op de thuisbasis. Je ziet nieuwe boten komen en ook boten weggaan.

Zo is het de laatste keer voor de Gondwana om door de sluisen te gaan. Gelukkig kan ik deze keer van de partij zijn, om gedag te zeggen tegen onze eerste grote boot. Omdat je toch wel veel tijd en energie in de bezoeken stopt, komt er op een gegeven moment wel wat voor terug. Als je op de sluis staat en je kent bijna de hele bemanning is dat toch wel de kroon op je werk.

Zo vaar ik mee met de Solo naar IJmuiden. Onderweg komt er nog een helikopter aan boord, de Solo gaat naar de visserijhaven dus kan ik lekker aan boord blijven totdat ze afmeren. Mijn zus staat ook op de sluis en wil toch ook wel even meevaren. Wat doen de vlettenlieden, die zetten de fiets even aan boord. Je kimt ze toch af en toe gek krijgen omdat te doen. Ik krijg te horen dat de Solo in Rotterdam ligt in het droogdok. Ik bel de schipper met de vraag of ik kan komen. Ik geef twee opties wat net beste uitkomt voor de werkzaamheden aan boord. Ik krijg keurig antwoord en kreeg te horen dat er een tv-ploeg komt. Ik vroeg welk tv-programma en dat wist hij niet meer. Zoals afgesproken ga ik richting Rotterdam. De schipper geeft mij een gezellige tour over de boot en we eindigen onderin de boot, wat een eng idee dat je helemaal onderin zit. Voor mij even een minuut, dit wil ik vastleggen op mijn camera. Aan boord zitten veel bekenden en onbekenden, ik help altijd de kok als ik een bezoek breng aan de boot. Ik kan natuurlijk niet veel, dit werk wordt altijd gewaardeerd. Ik probeer nog wat te vissen welk tv-programma het is, maar ik kom er niet uit. Ik gaf steeds aan, ik ga me opsluiten op het toilet, dan kunnen jullie mij niet vinden.

Maar helaas voordat ik het wist stond de filmploeg al in de keuken. De enige wens van de schipper was, dat het een Nederlands en representatief persoonlijkheid moest zijn. Je voelt hem al aankomen dat het lot op mij was gevallen. En daar sta ik dan onvoorbereid op het helideck met de camera en Bart Boos. En de schipper maar lachen. Voor mij was dit een ervaring rijker dit Kan niemand mij afnemen. Ik maak nog wat leuke foto's van bemanningsleden en ga in de loop van de avond weer naar huis en ik heb geluk, ik kan meerijden. De Solo is heel vaak in Scheveningen en ik heb ook alle tijd om regelmatig rondleidingen te geven en te helpen aan boord. Het is gemakkelijk je kunt blijven slapen en hoeft niet op en neer te reizen. Soms deed ik het wel, dan ging ik gewoon na een dag te hebben geholpen weer naar huis. En als afsluiter was het wel leuk met een hele grote groep uit eten te gaan bij de Chinees. En dan zit je tussen al die verschillende mensen en dat is toch wel een filmpje waard. Erg leuke tijd gehad met die rondleidingen. Omdat je een geziene gast bent op de boten, krijg je ook wel eens de vraag kun je me uithelpen. Zo gaat mijn telefoon om zeven uur in de ochtend, ik neem op, het is de schipper van de Greenpeace; "heb je zin om mee te varen naar Scheveningen". Dat sla ik natuurlijk niet af. En zei "ik ben nu bezig in de kleren te schieten, ga niet weg zonder mij, ik kom er aan". Daar ging ik dan op mijn vrije dag richting Amsterdam en lekker mee naar Scheveningen. De zee was wat ruw en ik zat ook niet echt lekker in mijn vel. Als ik die zee maar kan zien, gaat het goed. Ik heb al aie tijd in de stuurhut gezeten. Ik zat op school in die tijd en was op lesdagen vrij laat thuis. Ik was net binnen en de telefoon ging, er was een treinstaking de volgende dag. Degene die mij belde zat dus vast en kon niet naar huis. De vraag was dus; "kan ik overnachten bij jou"? En waarom niet, als ik iemand kan helpen dan doe ik het, geen probleem. De volgende dag gingen de treinen weer en ieder ging zijn eigen weg. Je ontmoet heel wat mensen en soms krijg; ik een uitnodiging om bij

iemand op bezoek te gaan. Zo kwam ik bij een vriend terecht en hebben we contact met twee schippers van de vloot.

Super om een andere kant van mensen te zien en in hun eigen leefomgeving. Zo kwamen we op bezoek bij één die vertelde al iets over de volgende actie die in de planning zat. Grappig dat ik het al weet voor dat er iets te gebeuren staat. Ik moest wel mijn mondje houden, maar na al die jaren weet je dat wel. Als je mee vaart en er is een bespreking voor vertrek, dan hoor ik ook van alles. En als je dan de Brentspar actie op de tv ziet, kijk je toch met een andere ogen. Je kent een aantal mensen op het platform en volgt het geheel op de voet. We sluiten ons bezoek af bij de andere kapitein en blijven daar een nachtje over en gaan de volgende dag weer naar een andere plaats in Engeland. En als de Sirius weer in Scheveningen ligt, kan ik toch niet wegblijven, heerlijk om ons oude vrouwtje weer te zien. Het blijft toch een speciaal schip en vooral die geur. Maar ik mag met mopperen dat ik ook te horen krijg dat de Solo binnen gaat lopen, alleen dat is in Rotterdam. Ik ben vrij en ga lekker met de trein naar de boot. Onderweg in de trein maak je ook van alles mee. Je hoort het wel eens, maar ik had het nog nooit meegemaakt, voor mij was het de eerste keer. Ik zat in mijn leerboeken en had er geen erg in, voor mij zat een heer wel iets vreemds te doen en ben in de trein ergens anders gaan zitten. Dat was nog niet alles ik had van kantoor te horen gekregen dat ze om twee uur in Rotterdam zouden aankomen, aat werd wat later. Gelukkig had ik mijn leerwerk mee, dus zat lekker op de kade in de zon mijn proefwerk te leren. Maar dat was voor iemand toch wel raar en vroeg aan mij of alles goed ging. Ik zei; "ja hoor, ik wacht op de Solo". De man was erg vriendelijk om te informeren hoe laat de boot zou afmeren.

Op een gegeven moment kwam de Solo over de Nieuwe Waterweg richting centrum Rotterdam. Ik ben lekker aan boord gestapt en vond het heerlijk om weer iedereen te zien. Je steekt dan de armen uit de mouwen en gaat aan de gang. In mijn leven heb ik nog nooit zo veel bier- kratten naar boven zien komen. Het was wel goed geregeld, we stonden allemaal in een keurige rij, zodat niemand zich hoefde uit te sloven om het voor elkaar te krijgen, gewoon een goede samenwerking. En in augustus mag ik weer even langs de Sirius die ligt dan in Haarlem, ik ga even langs, het zijn opendagen op de boot, ze gaan verschillende havens af ter promotie. En in hetzelfde jaar mag ik een bezoek brengen aan de Altair. Weer een nieuwe ster op zee. Deze boot is weer heel wat anders dan dat ik gewend ben, alles is zo netjes en apart. De mooie marmere tafels hebben ze er wel uitgehaald, dat was toch wel zonde als daar wat mee gebeurt. Als je de mess zag waar je lekker in de avond een drankje kimt drinken, dan ging je je wel afvragen, zit dit wel erg lekker. Van die mooie kussens op de stoelen. Met enkele bemanningsleden naar het café geweest, wat erg gezellig was. Je leert de mensen anders

kennen.

Ook nu ben ik lekker blijven slapen en de andere dag weer gezellig naar huis. En heel af en toe heb ik het geluk dat ik twee boten mag uitzwaaien. Zo ook dit jaar. De Sirius en Moby Dick gaan tegelijkertijd uit, heel apart. Deze keer is mijn moeder er ook bij, zo af en toe gaat ze mee. Soms is het ook makkelijk dat ik op de sluis sta. Dan belt de kok ik ben nog iets vergeten te kopen, zou jij een pakje spinazie

kunnen halen voor mij? Daar sta je dan met een koud pakje op de sluis en een kok die blij is dat hij kan koken wat hij wil.

Helaas is dit het jaar dat we afscheid moeten nemen van de Solo. Het is vreemd als ze nog regelmatig in onze haven is. Als er dan opendagen zijn loop ik toch even een rondje, doe mijn ogen dicht en herinner mijn leuke tijd aan boord. Ik geef mijn ogen even de kost en geniet van alles wat ik zie. Het brengt wel herinneringen met zich mee. Het is leuker als de bemanningsleden het niet weten of je op de sluis zal staan. Maar het contact tussen kantoor en mij gaat niet altijd vlekkeloos. Zo belt de schipper mij vroeg in de ochtend dat de Altair diezelfde avond binnenkomt, ik bel met de boot verschillende keren en probeer dat ze iets vertragen zodat ik het kan halen. Mijn broer is zo lief om me te komen halen. Ik ben op tijd op de sluis, onze lieve kapitein heeft dus lekker langzaam aangedaan. Wat een schat hè! Op een gewone woensdagmiddag ben ik bij mijn moeder voor de lunch, wordt er gebeld. Mijn moeder neemt op, ze hoort het hele verhaal aan en zegt dan wil je het zelf aan haar vertellen want ze is hier bij mij. Kantoor belt met de mededeling dat er een nieuwe aanwinst onderweg is naar Amsterdam vanuit Hamburg. Het schip, Arctic Sunrise zal om drie uur in de sluis lopen. Ik vraag naar de bemanning en om half drie ga ik richting sluis. Ik ben altijd een beetje op tijd, ik houd er niet van om te laat te zijn. Het liefst zit ik op de kop van de haven maar de mist is zo dicht dat dat geen zin heeft. Ik fiets meteen richting Middensluis. De vlag is ook niet echt goed te zien, maar ik heb hem toch meegenomen. Ik wacht geduldig af en vanuit de dikke mist komt er een boot aan en mijn hart gaat sneller slaan. Zal dit hem zijn? Maar nee, de tweede die binnenloopt dan, en ja hoor dat is de nieuwe boot. Hij is oranje van kleur niets nieuws voor mij. Er zitten veel bekenden aan boord en natuurlijk nieuwe gezichten. Ik weet al van tevoren dat er over mij gesproken wordt in de goede zin van het woord. En voor nen is de vraag; zal ze er staan? Zo zit op de boot ook een verslaggever van het Duitse Greenpeaceblad, die keek zijn ogen uit. Want ook ik kwam uit de mist tevoorschijn. Hij was zeer verrast en had dit niet verwacht. Hij vroeg ook meteen hoelang ik al op de sluis stond. Even bijgesproken met de bekenden en toen weer richting huis. De volgende dag ben ik natuurlijk naar Amsterdam gegaan en mij door de schipper rond laten leiden over de Arctic Sunrise.

Ik was onder de indruk en zo kwam ik ook de Duitse verslaggever nog tegen en die begon weer vragen te stellen. Een balletje kan toch gek rollen. Ik stond in Haarlem Centrum te werken en op een dag belde de verslaggever op om te vragen of hij een weekend kon langskomen om iets over mij te schrijven. Hij is het weekend geweest en we hebben veel gesproken. Ik geloof dat hij er wel een leuk verhaal van kan schrijven. Een paar dagen later gaat weer de telefoon op het werk en krijg ik een fotograaf aan de telefoon, met de vraag; "wanneer kunnen wij afspreken, om een fotosessie te maken". Ik kon mijn oren niet geloven. Een tweede keer komt er iemand vanuit Duitsland bij mij langs. De fotosessie duurt de hele dag.

Ik had het ondertussen wel koud gekregen, maar het resultaat mag er zijn. Als dan het blad op de deurmat valt is het stuk vier pagina's groot met prachtige foto's. Het verhaal is precies zoals het is, het is goed geschreven, en ik ben trots op het geheel, ik heb het verdiend. De Arctic Sunrise krijgt een opknapbeurt en ik ga regelmatig een kijkje nemen.

In de zomer gaan ze uit voor een proefvaart en ik sta met mijn vlag weer op de sluis. Jammer dat ik op vakantie ging anders had ik mee gekund naar Noorwegen. Had toch leuk geweest, maar helaas. Zo af en toe neem ik ook vrienden mee om een kijkje te laten nemen op de schepen, ik zit natuurlijk dicht bij het vuur en ik vind het leuk om ze mee te nemen. En als je dan nog een enthousiaste Nederlander op de boot ziet zitten is het bezoek geslaagd. Omdat er twee

boten in Amsterdam zijn kijk ik iemand even hef aan, mag ik even vanuit de rubberboot wat foto's maken? En dat is geen bezwaar. Ik maak een paar leuke foto's van Sirius en Arctic Sunrise. De Sirius vind ik later dat jaar weer in Scheveningen met de opendagen. Er is een tentoonstelling van de walviswereld bij het Scheepvaartmuseum. Na een aantal jaren komt de Greenpeace weer tussen de pieren van IJmuiden. Voor mij reden om maar weer eens mee te varen. Ik laat de vlag achter bij mijn zus. Het is leuk om haar achter te laten op de sluis en lekker mee te varen naar Amsterdam. En dan gaan we weer eens richting Scheveningen voor een bezoek aan een nieuw schip de Rainbow C. Ik wil natuurlijk een kijkje nemen het is naar mijn idee een vreemde boot, niet echt iets voor Greenpeace. Ik mocht haar nooit ontvangen in de sluisen van IJmuiden. En ik ga maar weer eens rondleidingen geven. Dit keer zijn het de greenteams die een bezoek brengen aan de Sirius. En het blijft feest als ik weer met twee benen op het dek sta. Op de zondag staan we ook weer paraat voor de volgende rondleidingen, mijn vakantie heb ik me opgegeven om mee te gaan met de Albatros, lekker varen op het IJsselmeer en met schoolkinderen bezig zijn. Ze van alles leren en natuurlijk leer ikzelf ook nog wat. Ik doe kleine proefjes zoals chemisch afval, soda in een glas water, niets te zien totdat je er rodekoolsap eraan toevoegt, dan kleurt het water gifgroen. Energie opwekken de groep reageert als het zwaailicht flauwtjes opflikkert en met zonnecellen gaat het allemaal beter het bent knippert veel en een aggregaat is milieu onvriendelijk. Hoeveel plankton zit er nog in het water? Het was een hele leerzame week en met veel plezier gedaan. Ja hoor ik mag weer lekker naar de sluis. Mijn Sirius gaat weer eens uit. Het gebeurt niet vaak meer, dus een reden om toch te proberen er te zijn. Als ik nu naar de schepen ga, neem ik vaak wat extra dingen mee, zoals koekjes, lekker krentenbrood. Deze keer had ik een lekker pak yorkshire thee mee.

De schipper was er meer dan blij mee, hij geeft meteen opdracht om een kop thee te zetten. Zoals vaker komt er weer een camera tevoorschijn en ga ik weer op de foto. Na 10 jaar komt de Rainbow Warrior weer eens terug naar zijn thuishaven, ik had een tijdstip vernomen via kantoor. Gelukkig had ik mijn scanner aan en hoorde dat de boot al eerder in de sluis zou zijn, ik heb de gok gewaagd, ben lopend naar de sluis gegaan en ben aan boord gestapt om mee te gaan naar Amsterdam. Op een mooie zomerse dag komt ook de Greenpeace weer binnen, ik maak altijd een gezellig praatje met de vlettenlieden, ook die beginnen je aardig te kennen. Al moet ik wel zeggen dat het niet altijd gezellige mannen zijn. Ik ben ook gelukkig met wat leuke cadeaus die gaan in een rieten tas en met een beetje hulp van de vlettenlieden kreeg ik het aan wal. Twee heerlijke flessen wijn, een tas, plantjes en een petje van Greenpeace. Je groeit toch wel van de aandacht. Als de schepen dan uit de sluisen weg varen, is het vaak moeilijk, en denk ik; "ik wil mee"! En natuurlijk alle bekijks die je hebt, er zijn altijd mensen die vragen waar ze vandaan komen of heen gaan. Als ik een keer met een vriendin op de sluis ben en mijn vriendin luistert aandachtig naar wat ik allemaal te vertellen heb, dan komt er een brul van een van de vlettenlieden over de sluis; "er komt geen Greenpeace boot", daar sta je dan, mijn vriendin kwam niet meer bij van het lachen.

Als ik een bezoek breng aan de Greenpeace en gezellig aanschuif aan de ronde tafel in de mess, vragen ze mij altijd; "werk je op kantoor". Ik geef elke keer weer aan: "nee, ik doe vrijwilligers werk". Ik zit niet in een kerngroep. Ik probeer altijd op de sluis te staan als er een schip van Greenpeace doorheen gaat. Dan komt de meest voor de hand liggende vraag; "wat is je naam", ja dat is toch wel moeilijk de G is lastig uit te spreken in het Engels. Ik vertel dat het Gerda is. De persoon naast mij begint te glimlachen en zegt; "oh, ben jij Gerda".

Ik haal natuurlijk mijn schouders op en snap er niets van. Wat is het geval, ze hebben een actie op de Noordzee gedaan, tegen een platform en de communicatie tussen de schepen, daarvoor werd mijn naam gebruikt.

Mijn naam galmde over de Noordzee. Het gekke van het hele verhaal is dat een andere vriend van mij op het platform zat. Als die op de juist frequentie afgestemd had, kon hij het hele gesprek mee luisteren. Als er ook een schip in Nederland is, ga ik er heen voor een gezellig bezoek en omdat ze me anders vergeten. Het verloop is best wel veel en snel. En ik breng een bezoek aan een andere nieuwe boot de Amazon Guardian, deze komt via de sluisen binnen en gaat naar Amsterdam.

Ik ben werkzaam in Hoofddorp en ben lekker op het werk, als de telefoon gaat. Krijg ik iemand van kantoor aan de lijn, met de vraag kun je ons uit de brand helpen.

Ik vraag; "wat kan ik voor jullie betekenen". Of ik zeekarten naar Den Helder kan brengen. De Greenpeace ligt daar buiten de vijf mile zone.

Ik geef aan, kan een koeriersdienst dat niet doen, maar de kapitein wil dat niet. Ik zeg; "ok, ik wil dat wel doen". Alleen hoe krijg ik die kaarten hier. Als eerste wordt besproken om ze op het filiaal in Hoofddorp te brengen. Maar ik bedacht als hij nu de draagvleugel boot naar IJmuiden neemt dan zorg ik dat ik er om half zeven ben om ze over te nemen en kan hij de draagvleugel boot weer terug nemen van een half uur later.

Dat is geregeld. Als ik de telefoon neerleg gaat even later de telefoon weer, mijn collega neemt op een Engels sprekende man vraagt naar mij en mijn collega pest mij sindsdien steeds met mijn naam, want die G is toch moeilijk uit te spreken. De kapitein vraagt hoe laat ik denk in Den Helder aan te komen. Ik vertel mijn plannen en hij belooft me mee te komen in de rubberboot, voor mij super. Ik ga lekker thuis iets eten en vertrek daarna richting Den Helder. Voor mij ook

de eerste keer dat ik die kant op ga, maar ik vind het wel een uitdaging. Als ik bijna in Den Helder ben gaat mijn mobiel af en de kapitein belt mij met de vraag; "hoe ver ben je?" Ik zoek een mooi plekje om te parkeren en ga bij de haven staan. Na niet te lang wachten komt de rubberboot in zicht. Ik begin te zwaaien als ze dichterbij komen. De kapitein en een aantal bemanningsleden komen uit de rubberboot en ik krijg een knuffel en een baard vol zout water.

Hele aparte ervaring. Ik ben blij dat ik iets kon betekenen en ik heb het met veel plezier gedaan. En in Scheveningen ligt de volgende nieuwe boot alweer te wachten, ik ga natuurlijk even een kijkje nemen, ik kan er niet veel van maken, wat een puinhoop. Ik neem wat foto's dan kan ik later nog eens het verschil bekijken.

De Sirius is in Amsterdam voor een herdenking en gaat op zaterdag weer richting Rotterdam om daar naast de Esperanza als behuizing te dienen. Voor mij weer een ervaring om lekker mee te gaan. Als de Sirius tussen de pieren het zeegat kiest, kijk ik even om, een kijkje op IJmuiden vanaf het water en natuurlijk het strand en de huisjes. Het voelt goed, mijn voetsporen weer op het dek te zetten, buiten gaat de Sirius op in de mist, van de kustlijn kon ik niet veel maken en de zee is erg kalm. Genoeg tijd om even de handen uit de mouwen te steken, het uitzoeken van de handdoeken en lekker genieten van het tochtje. In Rotterdam komen we naastzij bij de Esperanza. Van deze gelegenheid maken we even gebruik om een kijkje te nemen op de boot. Wat ziet die boot er uit! Je kunt je niet voorstellen dat het allemaal weer goed komt. Ik ga weer op de trein en na een gezellige dag weer terug naar huis. Soms baal ik ook wel eens als ze me niet bellen. Ik werk in Zaandam en rij op een mooie ochtend naar het werk. Als ik bij de Wijkertunnel ben zie ik de Greenpeace over het Noordzeekanaal schuiven.

Ik parkeer mijn auto bij Buitenhuis, pak mijn telefoon en draai het nummer van de Greenpeace en ik zeg; "ik sta naast het Noordzeekanaal". Vanaf dat moment staan een aantal mensen te zwaaien en ze roepen mijn naam over het water. Later bel ik het schip om te vragen hoelang ze blijven en waar ze zullen afmeren. Het doorlopen van mijn mappen geeft me veel plezier. Ik lees zo af en toe een e-mail en dan komen de herinneringen weer boven. Ik heb met mijn verhaal in het Duitse en Nederlandse blad van Greenpeace gestaan, nu is het de beurt aan het Zwitserse blad. Vanuit Zwitserland komt een verslaggever richting Amsterdam, er zijn twee mensen die op zijn lijstje staan, waarvan ik er een ben. Het is apart dat iemand van zover weg op bezoek komt. We gaan richting sluizen en hebben een leuke dag. Voor mij is het een kroon op mijn werk en de betrokkenheid bij de organisatie. En als ie dan het eindresultaat ziet, ga je toch wel glimlachen. Binnen de muren van Greenpeace zijn ook steeds veranderingen. Zoals een informatielijst voor mensen binnen de organisatie. Wat een uitvinding, iedereen blijft op de hoogte van alle ontwikkelingen.

Ook weet je altijd waar de schepen zijn en wie op de schepen varen. En kan ik mijn e-mails schrijven naar verschillende mensen. Zo krijg LK via diezelfde maillijst te horen dat er mensen vermist worden, dan sta je toch wel weer even met twee benen op de grond. En kun je het niet geloven. Voor een bezoekje ga ik richting Hansweert. De Esperanza is klaar voor gebruik en de Greenpeace ligt daar OOK. Leuk dan zie ik die ook nog even voordat ze overgedragen wordt aan het museum. Als je dan later foto's ziet van een Greenpeace onder water dan slaat je hart wel even over en denk ik ook nog even terug aan die ene keer dat we vanuit de haven van Amsterdam richting IJmuiden gingen en een kleine aanvaring hadden op het Noordzeekanaal. Ik neem afscheid van de Black Pig en ga weer een lange reis terug naar huis. We mogen de Esperanza ook verwelkomen in de sluisen. Ik kom bij de sluis weer op de kade na meege-varen te zijn en laat ik iedereen weer achter. Als een schip in Amsterdam is gaat het vaak zo dat ze van de ene op de andere dag weggaan. Ik wilde graag meevaren dus één van mijn collega's was zo lief om te ruilen van werkdag. Ik werk op maandag en zij nam mijn woensdag over. Op maandagavond was er een BBQ op de boot en ik was natuurlijk van de partij. En vaar op woensdag gezellig met de Rainbow Warrior mee naar IJmuiden. Het is de tweede keer in mijn loopbaan dat er drie schepen samen bij elkaar zijn alleen deze keer is het Scheveningen. Reden om een kijkje te gaan nemen. Ik blijf ook gezellig aan boord slapen, het is niet altijd leuk om weg te moeten als het gezellig is en als ik naar huis moet rijden is drank natuurlijk uit den boze. We gaan gezellig wat drinken in een café in Scheveningen. Als ik binnenloop ziet het er druk en gezellig uit, totdat ik verder kijk dan mijn neus lang is. Het café zat vol met bekenden en ik geloof dat de bezoekers allemaal Greenpeacemensen zijn. In het terugzien van oude bekenden maakt de avond een succes. Lekker even bijpraten met degenen die je kent. Ik voel me vaak aan boord nutteloos als ieder ander aan het werk is, op zo'n moment ga ik mijn diensten aanbieden aan de kok. Zo mocht ik deze keer een fruitsalade maken die zo in de smaak viel, binnen twee tellen was hij op. Als ik op een andere dag weer een bezoek breng aan de boot, heb ik weer wat lekkers mee. Ik neem tegenwoordig vaak chocolade, krentenbrood en koekjes mee. Als het ook wordt gezien door één van de bemanningsleden is het snoepwerk niet veilig. Als de Esperanza binnenloopt in Scheveningen krijg ik de kans om in een rubberboot het schip te verwelkomen, een speciale manier om het schip te bekijken. Zo kan ik tussen de drie schepen kiezen, wat natuurlijk niet gemakkelijk is, iedereen vindt het leuk als je bij hen aanschuift voor het eten. Ik ben een aantal keren te vinden bij de boten, ik kan niet wegblijven, dit is toch een genot om te zien. En lekker mijn neus laten zien, als ik dat niet doe dan lig ik eruit. En dat wil ik niet. Als de Rainbow Warrior het laatste schip is dat Scheveningen verlaat, ben ik van de partij. Ik ben op de dag ervoor al ge komen en ben blijven slapen. Het tijdstip van vertrek verandert met de minuut maar ja het is mijn vrije dag. Ik help de kok weer met het bereiden van het menu. En als de boot aan het begin van de avond het zeegat kiest en ik de trossen los gooi, ben je toch weer alleen. En ga ik met gemengde gevoelens weer richting huis. Maar het duurt niet lang of ik heb de Arctic Sunrise weer in Amsterdam. Ook deze keer laat ik me weer uitnodigen voor een gezellige avond naar een café in Amsterdam-Noord. We gaan met een grote groep wat drinken. En ik leer weer wat meer mensen kennen, halverwege de avond ruilen we van café en we zitten gezellig aan de bar. De barkeeper kan het niet laten om mij te vragen of ik nu Nederlandse ben of Engelse hij kan het verschil niet horen, dan moet ik toch wel lachen. Ik weet dat in de loop der jaren mijn Engels goed heb opgehaald en ik kan ook een lekker babbeltje houden. In de loop der jaren ken je toch wel de oude rotten in het vak en ga ik graag naar de boten toe.

Maar vind ik het ook leuk om iemand van die boot af te halen en samen wat te ondernemen. Ik moet ook wel zeggen dat het niet altijd even makkelijk gaat, omdat er op één of andere manier toch wat belemmeringen zijn. Soms gaat het goed en ga ik lekker naar de Hortus, Delft, Schiedam of Rotterdam, gezellig ergens wat eten en drinken. En soms hoor ik dat mensen in Amsterdam zijn geweest en dan denk ik wel eens waarom geen contact, maar dan verwacht ik toch weer te veel. Zo gaat het nu eenmaal. Op een van mijn bezoeken aan de Arctic Sunrise krijg ik een vraag of ik een zeekaart kan ophalen, het bedrijf zit in IJmuiden en dat scheelt een ritje voor één van de bemanningsleden. Ik krijg een briefje mee wat ik moet halen en ga op pad. Als ik het bedrijf binnenloop en mijn vraag stel, krijg ik te horen dat de nieuwe kaart nog niet uit is. Ik verlaat dus zonder kaart het bedrijf. Als ik bij mijn fiets sta, komt de man mij tegemoet met de mededeling, "ik wil je een baan aanbieden als je vrijwilligerswerk doet voor Greenpeace heb je wel tijd voor twintig uur per week zeekaarten corrigeren". Ik ben vereerd maar ik heb al een baan. Ik fiets lachend naar huis. Ik bel de boot met de mededeling en ik word bedankt voor de moeite. Maar ze vergeten mij toch ook niet. Als de Sirius binnenloopt na een actietraining, mag ik meevaren. Het aparte van deze tocht is dat ik met de Sirius binnenloop en met de Arctic Sunrise weer terug ga, dat is voor mij in deze loopbaan de eerste keer. Ik heb mijn mobiel op zak en vaar lekker mee met de Sirius wat voor haar eigenlijk het laatste bezoekje buitengaats is, heerlijk om weer op deze boot mee te kunnen varen. Alleen duurt het allemaal een beetje te lang en ik heb natuurlijk de afspraak om met de andere boot mee te gaan. Ik overleg, als mijn mobiel gaat, met de vraag; "waar zijn jullie". Kom ik er achter dat net teveel tijd gaat innemen. Ik zoek een oplossing en ga met een rubberboot die een lekker gangetje heeft richting Oranjewerf. Onderweg zoeken ze contact met de boot, met de mededeling jullie gast komt er aan. Nadat ze dat hebben vernomen zie ik de rookpluimen uit de schoorsteen komen, ze hebben echt op mij gewacht. Ik stap over op een andere rubberboot en vaar een stukje naast de boot, als alle trossen los zijn gaan we richting IJmuiden en bij het Centraal Station stap in aan boord van de Arctic Sunrise. Zo krijg ik een e-man en ik zie een naam staan. En denk, ik ken die niet, ik moet dan even nadenken. Ik ken maar één met die naam en ja hoor, ik krijg netjes te horen dat de Esperanza naar Rotterdam komt. Ik vind dat geweldig en ga natuurlijk die kant een paar keer op. Met stroopwafels in mijn tas. Ik neem de schipper mee Rotterdam in en kan even lekker bijkletsen, ik had hem zolang niet gezien, dat het gewoon geweldig is om op pad met hem te gaan. Ook aan boord is het gezellig met de kerstdagen voor de deur. En op een gewone maandagmorgen sta ik in de keuken, vandaag ga ik met vrienden uit Newcastle op pad.

De appelflappen zitten in de oven en ben ik druk bezig met de picknickmand. Je wilt daar toch wel een beetje aandacht aan schenken. En dan gaat mijn mobiel, ik krijg te horen dat de Esperanza binnenkomt om elf uur. Ik raak lichtelijk in paniek, ik heb afgesproken om elf uur in Zaandam te zijn. Maar ja als je Greenpeace kent zijn ze al 25 jaar nooit op tijd, niets gaat volgens afspraak. IK probeer wat te regelen en ga richting derde haven. Gelukkig zijn ze toch eerder dan gepland en ze meren af en ik spring in de auto richting Zaandam. Ik haal mijn vrienden op en vertel dat die dag in de soep loopt maar geef aan als ze net leuk vinden om een kijkje te nemen op de boot. Gelukkig valt dat in goede aarde en krijgen ze een rondleiding op de boot. Wat gesprekken met wat bemanningsleden en mijn verzorgde picknick wordt gehouden in mijn auto. Ik probeer mijn zelfgemaakte appelflappen nog te slijten aan iemand en die probeerde het toch, ze smaken gewoon lekker al zeg ik het zelf. Na een paar uur verlaat de Esperanza de derde haven richting zee.

En een handje vol vrienden zwaait ze weer uit. Er staat bericht met foto en al in de krant over Greenpeace, al het verkeer mag niet over de sluis, op de bewuste dag dat de Esperanza binnenloopt. Er is informatie binnen gekomen dat er een actie zou komen. Ik kom niet meer bij van het lachen.

Af en toe ga ik op bezoek bij een vriendin in Zurich, zij was ooit bemanningslid op de Solo en we hebben nog steeds contact.

Met de tram gaan we richting stad, mijn mobiel gaat af en ik verwacht niemand. Ik krijg te horen aat de Arctic Sunrise binnen gaat lopen.

Ik kan er niet bij zijn en dat vind ik dus balen. Mijn vriendin naast mij kent het gevoel. Je voelt bij ons de herinneringen boven komen. Na mijn bezoek ga ik even een kijkje nemen op de boot, altijd weer een verrassing wie ik aantref op de boot. Zoals elke keer weer krijg ik een warm onthaal maar ook de vraag; "waar was je toen we binnenkwamen?" Ik weet dat het verhaal leeft, als er een nieuw lid aan boord komt krijgen ze het verhaal te horen, de sluizen van IJmuiden. Of je bijnamen die ik al heb gekregen de fee van de sluis, lady of the locks.

Ook deze keer kan ik een boot zien in het droogdok, dit keer is het de Esperanza. Ik heb van tevoren gebeld, om te vragen waar ze Liggen. Het is weer Van Dammen voor mij niet onbekend en stap in mijn auto en ga een bezoekje brengen. Als ik me bij de receptie moet melden, staat mijn naam keurig op een lijst en na net invullen van de papieren mag ik naar binnen en kan ik gezellig bijkletsen met iedereen.

Elke eerste vrijdag van de maand komen mijn vrienden bij elkaar, ik ga altijd even een drankje halen, deze keer zal een vreemde wending hebben, als een van de vrienden binnenloopt met haar nieuwe vriend, kijk ik met grote ogen naar dat persoon. Het is iemand die bij Greenpeace heeft gevaren en ik heb hem al jaren niet meer gezien, even lekker bijpraten. Nu bij elke

gebeurtenis zie ik hem weer, de wereld is wel klein. Ook heb ik wel eens van die stille jaren en zijn alle schepen ver weg. Met veel plezier kijk ik uit naar de verhalen die ik via de mail mag ontvangen. Dit jaar is de Sirius 25 jaar bij de organisatie en er is een feestje. Ik kan natuurlijk niet wegblijven zo half mei is het feest. En dan mag ik weer even een voet op de boot zetten. Als eerste doe ik een rondje boot en kijk lekker rond naar alle foto's die er hangen, en ja je zal wel weer denken al weer die geur. Ik kan net niet uitleggen het is een blijft speciaal bij de Sirius. Er komen veel verhalen boven, ik geef net allemaal even de vrije loop, wat hebben we allemaal meegemaakt op deze kleine maar fijne boot. De avond is een succes en je ziet weer oude en nieuwe gezichten. Verder blijft het stil totdat ik te horen krijg dat de Arctic Sunrise weer in Scheveningen ligt. Als ik weer een leuke vakantie heb geboekt, is het of de duivel er mee speelt. Komt er weer een boot binnen, ik heb mijn mobiel gewoon op zak en hij gaat af in het hotel in Newcastle.

Ik bekijk het nummer, het zegt me niets en ik neem op. Het is een bemanningslid van de Arctic Sunrise om te vertellen dat ze IJmuiden D innen zullen lopen. Ik kan het natuurlijk niet uitstaan, ik ben even weg en dan komen ze binnen. Ik wil wel zeggen dat ik ze dankbaar ben omdat ik het anders niet had geweten. Een paar dagen ga ik naar de Oranje- werf en breng een bezoekje daar. Het is heerlijk weer een boot in Amsterdam te hebben en laat een aantal keren mijn gezicht zien. Zo sta ik weer op de film. Er loopt iemand op de boot en die maakt korte filmpjes voor de webside van Greenpeace. Ik kan natuurlijk niet ontbreken. In december heb ik weer een weekend weg geboekt en ja hoor de Arctic Sunrise komt weer binnen, precies in dat weekend. Ik kan mijn ogen niet geloven als ik de e-mail lees. Ik heb natuurlijk stille hoop dat ze op vrijdag binnen lopen en dat ook uitgesproken naar degene die de telefoon opnam aan boord. Op donderdagavond lees ik mijn e-mails en zie dat het inderdaad vrijdag zal worden om elf uur, kan niet beter. Het is en blijft een Kick als ik weet dat ze binnenkomen. Het is een donkere dag en ik sta niet alleen op de kop van de haven. Ik heb mijn telefoon mee en ik bel even naar het hok om te vragen naar welke sluis ze komen. Ik krijg te horen dat het de midden gaat worden. Dus de boot komt langs de kop, met mijn vlag in de hand zien we haar maar langzaam binnenkomen.

Aan het contour kan ik zien dat ze achter een ander groot schip zit. Ondertussen is het lekker gaan regenen, maar dat kan de pret niet drukken. Ik zwaai met mijn vlag en de schipper laat de boot wat geluid maken. Als ik per fiets op de midden aan kom, komt de regen met wat meer uit de lucht vallen. Op de sluis staan ook nog drie kantoormensen, twee van de drie gaan gezellig mee naar Amsterdam. En ik blijf keurig wachten tot de deur van de sluis open gaat. Ondertussen ben ik lekker doorweekt van de regen. Ik was net naar de kapper geweest daar was dus niets meer van over.

Als klap op de vuurpijl krijg ik van de kok vijf heerlijke warme bollen net uit de oven, moeilijk om van af te blijven. Ze waren keurig verpakt in folie. En heb ze thuis lekker opgegeten. De boot verlaat de sluis en ik ben naar huis gefietst en droge kleding aangetrokken. Wat leuk is dat ik een paar weken later een e-mail krijg met de complimenten over mijn aanwezigheid op de sluis. Daar doe je het toch voor, dat maakt het allemaal de moeite waard. Op naar het volgende schip wat gaat binnenlopen in IJmuiden.

Bron: Gerda Stet gerda.stet@gmail.com

Omslag en tekeningen: Thijs Zwart